hospital del mar

Per EloiA el dg., 09/09/2007 - 09:00

Els Pets

-

Respira

Lletra original

El teu cor batega fortmalgrat la resta del cos,ets tan lluny ara del port,en el teu cap s´ha fet fosc.Al mig d´un gran hospitalcom una illa en l´oceà,vols saber què t´ha passati sobretot què passarà.Tu no pots deixar-mesense el teu alè,ni jo vull deixar-tesola en cap moment.Tu respira a poc a poc,tranquil.lament,que jo et duré l´àired´on bufi el vent.Tu adormida en algun lloc,serenament,que jo et vetllo el somnientre la gentEntre màquines i tubslluites contra el temporal,en qüestió de dos minutst´ha passat tot pel davant.A la platja dels recordst´imagino tot cantant,la mar xiula aquells acordsd´un cantautor italià.I aviat a casa,començar de nou,t´espera una barcaen el nostre moll.Tu respira a poc a poc,tranquil.lament,que jo et duré l´àired´on bufi el vent.Tu adormida en algun lloc,serenament,que jo et vetllo el somnientre la gent

Lletra traduïda

... sigues alè pels altres.

A voltes la vida fa aigües per tot arreu; petits obstacles es converteixen en onades insalvables que se'ns fan muntanyes. Alhora, davant les portes de la mort només hi ha lloc per entregar-se, estimar i estar al costat d'aquells amb els que ens hem banyat en la platja dels records.

Afrontar el dolor

Narciso Yepes va ser un dels músics espanyols més importants en el camp de la guitarra espanyola. Va mrir el 1997 després d'una llarga malaltia. Home de fe conscient i compromesa, responia així sobre la malaltia i la mort en una entrevista.Llegeix aquests fragments de l'entrevista. Com descriuries la seva experiència de Déu? Quines són les afirmacions sobre el mal i el dolor? Com ha anat trobant ell mateix trobant sentit al seu dolor i la seva malaltia?**E: Resa sovint? Demana o dóna gràcies?** NY: No em preocupo de la freqüència de la meva pregària. No responc en la meva pregària a una norma de rellotge o de calendari. No demano ni dono gràcies. Per mi, l'oració és una altra cosa. El goig de la presència de Déu en mi no és per demanar-li o donar-li gràcies, sinó per viure en Ell i amb Ell. Déu Pare-Mare és testimoni de la meva vida. Per això reso: perquè sigui sempre testimoni de la meva vida, del meu patiment i de la meva alegria. Quan tinc un door molt fort i xiuxiuejo: "Déu meu, Déu meu...", és company experimentat, amb el qual em sento capaç d'aforntar la prova. No tinc por del Senyor, el sento amic. Tan bé que ens ho passem quan ens queem tots dos sols!. Em permeto el luxe de parlar amb Ell, sense falsedat. És una meravella. Riem i plorem plegats.**E: Pensa en la mort? Com afronta el pensament del més enllà?**NY: Des que convisc amb la malaltia, penso més en la mort que abans. La vaig sentir propera i amiga, en definitiv, gens terrible. Sí, em neguiteja haver de marxar sense haver tingut prou temps per haver acomplit la missió que Déu m'ha encomanat. El dia que senti plenament convenciment que he acabat la meva tasca a la terra, le pas per aquesta vida haurà estat una festa i marxar serà l'inici d'una festa nova. Mai no m'he amoinat de com serà el més enllà!. Ja ens indicaran el camí, tinc confiança. No admeto la idea de "son etern", denominació tan freqüent en la nostra Església. Estic convençut que la mort no existeix. No marxem d'aquí per dormir! Morim per néixer! Marxem per treballar, per contemplar Déu. En el més enllà tinc un fill i tinc el convenciment d ela seva presència i que hi estpa meravellosament bé. També sento que està treballant i que està més viu que nosaltres. L'invoco moltes vegades.**E: Què representa el dolor per a vosté?**Porto quatre llargs anys familiaritzant-me amb el patiment, convivint amb el dolor dia rere dia, nit rere nit. He aprés molt gràcies al dolor. M'ha permés endinsar-me en mi mateix i en la vida. El patiment comprén diversos tipus de dolor: el dolor merament físic que anihila, que emmordassa. Aquest és terrible perquè redueix la capacitat de vigília i les idees es colen per qualssevol esquerda. El dolor físic, perllongat, punyent debilita la voluntat de lluitar i de vegades fa trontollar l'esperança. Aleshores apareix un alytre dolor, com una temptació emmascarada de sentir-se terriblement sol.Als moments més dolorosos de sentir-se malament, disminuït, s'hi afegeix la consciència de no tenir forces per reaccionar enfront d'aquesta situació d'indigència total, i això és un patiment sense límits. És quan pot sorgir l'abandonament a la voluntat de Déu i canviar la perspectiva de la vivència. No canvia la situació exterior, però sí l'actitud, i l'experiàncIa de Déu es va fent intensament viva a través del plor o de la confiança. Tan se val. El que ´simportant és dialogar amb Déu.(Juan Cantavella. Semblanzas entrevistas. PPC)